

теленъ. Той умѣеше да размѣти умътъ въ челоуѣка, да го застави да мисли До това той не са спираше прѣдъ нищо.

— Малко да си храбръ, трѣба да бѣдешъ уменъ и даровитъ! говоряше той на своитѣ, ако и на храбритѣ хора той и да имаше нѣкаква си жадностъ. Като са научаше за нѣкакъвъ си юнакъ, той не са успокояваше до гдѣто не го прѣведеше въ свойтъ отрядъ..... За това той са впушаше на всевъзможни хитрости, другаруваше съ офицеринѣтъ, питахе за неговото началство и, най послѣ, все пакъ сполучваше че въ неговата дивизия бѣха отбрани юнаци.

Не само на младийтъ офицеринъ, но и на солдатинѣтъ бѣлийтъ генералъ бѣше приятель.

Единъжъ той пѣтуваше въ каляска. Жарѣ непоносима, слънцето жежеше Съглѣда отпрѣдъ едвѣмъ-едвѣмъ са клати единъ солдатинъ, който едва ли не са превиваше подъ тяжестѣта на ранеца.

— Какъ, братко, трудно е да са върви.

— Трудно, ваше-ство.....

— А да ѣдишъ по хубаво Генералътъ на пѣтува, по легко отъ тебе облѣченъ, а ти съ ранецътъ пѣшкомъ, това е не порядкъ Не порядокъ?

Солдатина са превива.

— Но, сѣдни при мене.....

Солдатинѣтъ са колебае шѣгува са, що-ли, генералътъ....

— Сѣдни, на тебе говорятъ.....

Зарадованныйтъ кирилка (така ний назовавахме малорослитѣ армейци), възлиза на каляската.....

— Е, какво, хубаво?

— Чудесно, ваше-ство.

— На, заслужи до генералъ, и ти ще пѣтувашъ тѣй сѣщо.

— Кѣдѣ на насъ.

— А, на, мойтъ дѣдо отъ такъвъ сѣщъ солдатинъ почижлъ — а генералъ свършилъ..... Откъдѣ си ти.....

И почнуватъ са расиятвания за семейството, за тродинамата....

Солдатинѣтъ — излиза изъ каляската, благословяещъ младийтъ генералъ; неговѣтъ расказъ са разнася изъ всѣчкийтъ полкъ и когато този полкъ попаднаше въ рѣцѣтъ на Скобелева солдатитѣ вече не само го знаяхъ, но го и любяхъ....